

affurat var det Tal, den skulde have efter Folketallet.

Nu søgte det ærede Medlem at fremsøre adskillige Grunde, hvorfor Kjøbenhavn ikke skulde have saa mange Repræsentanter, som der tilkom den efter en rimelig Fordeling i Hensyn til Grundloven, naar der virkelig øvedes, hvad man kunde kalde fuld Retfærdighed. Han dvælede navnlig ved, at en stor Del af Rigsdagens Medlemmer boede i Kjøbenhavn, at Kjøbenhavn var Regeringens og Rigsdagens Sæde, og at disse derfor vare udsatte for megen Paavirkning fra Kjøbenhavnernes Side, og han udtalte dernæst, at Kjøbenhavn med Hensyn til Bevillinger o. s. v. altid havde været stillet meget gunstig. Han omtalte Bevillinger til forskellige Institutter, til Vghninger, til en forholdsvis stor Militærstyrke, til Frihavnen o. s. v., ja endogsaa med Hensyn til Jærnbaneanlæg mente han, at det gjaldt. Ja, alt dette skal jeg ikke benægte, undtagen hvad det sidste angaar; thi at Kjøbenhavn skulde være begunstiget med Hensyn til det, der er indredet til Jærnbaneanlæg, skal jeg bestemt benægte; med Hensyn til den Slags Foretagender er Spørgsmaalet jo ikke, om man giver forholdsvis saa og saa mange Tusinde eller Millioner ud; men Spørgsmaalet er ganske vist, hvorvidt de Benge, man giver ud, betale sig eller ikke. Naar de betale sig, er det i Virkeligheden en Fordel for det hele Samfund og for de samlede Finanser, en Fordel, som kommer alle til gode; betale de sig derimod ikke, men give et meget betydeligt Understød, ja, maaste endogsaa Understød paa selve Driftsomkostningerne, er det paa ingen Maade en Fordel for det hele Samfund. Det kan være en Fordel for den enkelte Egn, men paa den anden Side lægger det meget store Byrder paa det hele Samfund. De to Slags Anlæg kunne ganske sikkert, i hvert Fald hørtset fra den Betydning, man vil tillægge de indirekte Goder ved Jærnbannerne, ikke sammenlignes med hinanden. Jeg paastaar altsaa, at Kjøbenhavn saa langt fra er begunstiget i saa Henseende, at tværtimod det modstaaer i Tilfældet. Jeg skal imidlertid ikke dvæle synderlig mere derved, jeg indser oprigtig talt ikke, hvad det vedkommer Sagen. Der er jo ingen, der er kommen frem her og har klaget over, at der ikke er givet saadanne Bevillinger, som fornuftigvis burde være givne, fordi Kjøbenhavn er Sæde for Regering og Rigsdag o. s. v. Den Paastand, vi have gjort gældende, er blot den, at Kjøbenhavn, naar den skulde behandles lige med det øvrige Land, grundlovmæssig skulde have et større Antal Repræsentanter, end det nu vil

lykkes at opnaa. Det er derover, vi have klaget, og dermed have disse Betragtninger ikke noget at gøre, thi som jeg kunlig har omtalt, alle de Betragtninger, som kunne uledes fra Grundlovens Givelse i 1849, gaa i modsat Retning og tale for det Standpunkt, fra hvilket jeg nu taler.

Lige over for det andet Spørgsmaal om Købstæderne, gjorde det ærede Medlem ogsaa ganske besynderlige Betragtninger gældende. For det første sagde han, at Højre bestod af Købstadrepræsentanter, uagtet det jo, naar vi se det fra det Standpunkt, som det ærede Medlem senere gjorde gældende, er bitterligt, at Højre, selv om det ganske vist for en stor Del bestaar af Folk, som nærmest ere knyttede til Købstæderne, dog sandelig ogsaa for en stor Del bestaar af Folk, der ere særlig knyttede til Landet. Da han derimod for at faa det Resultat, som han vilde have, kom til at tale om, hvorledes Venstre var sammensat, gjorde han et andet Standpunkt gældende, nemlig at en hel Del Medlemmer maatte betragtes som Købstadrepræsentanter, fordi de havde Købstadnæring eller nærmest vare Folk af den Art, der findes i Købstæderne, medens derimod andre Medlemmer maatte siges at være Landborepræsentanter som Landbrugere. Men det er jo ikke det, hvorpaa det kommer an, man kan jo lige godt være Købstadrepræsentant eller Landborepræsentant, hvad Stilling i Samfundet man end indtager. Spørgsmaalet er et helt andet. Det Spørgsmaal, som vi maa undersøge, er ganske simpelt det: Hvor have Købstæderne kunnet sætte den Repræsentant igennem, som de selv betragte som deres Repræsentant, som det store Flertal inden for Købstædernes Grænse stemte paa, og som det ønskede at sende til Tinget som sin Repræsentant? Saaledes og ikke anderledes maa vi se paa Sagen, naar vi oplæste det Spørgsmaal, hvorvidt Købstæderne ere repræsenterede her i Tinget i et saadant Forhold, som de efter deres Befolkningstal kunde gøre Krav paa.

Den Del af Flertallet, som jeg særlig slutter mig til, har altsaa vedkendt sig den Opfattelse, at den Repræsentation, der for Tiden findes, er saaledes, at den særlig er mangelfuld baade for Kjøbenhavns og for Købstædernes Vedkommende i Sammenligning med den Repræsentation, Landet har, og naar det er Tilfældet, er det jo ganske simpelt en Folge af, at i Kjøbenhavn og Købstæderne er, siden Valgloven blev givet, Befolkningen steget med over 150 pCt., medens Landets Befolkning kun er steget med nogle og tyve Procent. Det er altsaa